

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2964/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ע' ברון

העותרות: 1. חוג ההורים – פורום המשפחות, משפחות
שכולות למען שלום
2. לוחמים לשלום בע"מ

נגד

המשיבים: 1. שר הביטחון
2. מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון

עתירה למתן צו על תנאי

תאריך הישיבה: א' באייר התשע"ח (16.4.2018)

בשם העותרות: עו"ד גבי לסקי; עו"ד יובל יועז;
עו"ד קרין תורן היבלר

בשם המשיבים: עו"ד יובל רויטמן; עו"ד שי כהן

פסק דין

הנשיאה א' חיות:

עתירה נגד החלטתו של שר הביטחון (המשיב 1) שלא לאפשר לפלסטינים תושבי הגדה המערבית (להלן: האזור) להיכנס לשטח ישראל לצורך השתתפות בטקס זיכרון פרטי משותף לישראלים ולפלסטינים המאורגן על ידי העותרת 1 – עמותה שהקימו קבוצת אנשים אשר איבדו בן משפחה במסגרת הסכסוך הישראלי פלסטיני ואשר שמה לה למטרה לפעול לסיומו של הסכסוך בדרכי שלום, ועל ידי העותרת 2 – חברה לתועלת הציבור המקיימת פעילויות חינוך והסברה לישראלים ופלסטינים במטרה לקדם הידברות ופיוס בין העמים.

הטקס עתיד להתקיים בערב יום הזיכרון הקרוב לחללי מערכות ישראל ולנפגעי פעולות האיבה (להלן: יום הזיכרון).

הרקע לעתירה

1. מזה 12 שנים מתקיים בערב יום הזיכרון טקס זיכרון משותף לישראלים ולפלסטינים שאיבדו את חייהם במסגרת הסכסוך בין העמים (להלן: הטקס המשותף או הטקס). מספר המשתתפים בטקס עלה בהתמדה עם השנים והגיע בשנה שעברה לכ-4000 איש. בשנים עברו העניק שר הביטחון היתרי כניסה לפלסטינים שהוזמנו להשתתף בטקס, למעט בשנת 2017, אז בוטלו היתרי הכניסה שניתנו לפלסטינים שהוזמנו אליו בשל פיגוע חבלני שאירע זמן קצר לפני שהתקיים. השנה עתיד הטקס המשותף להתקיים בפארק גני יהושע בתל אביב וצפויים להשתתף בו אלפי ישראלים. על פי התכנית שפרסמו העותרות הוזמנו גם השנה פלסטינים להשתתף בטקס והדוברים המרכזיים בו יהיו הסופר דוד גרוסמן שאיבד את בנו במלחמת לבנון השנייה וד"ר אמאל אבו סעד שבעלה נהרג מירי שוטרים במהלך פינוי כפר בלתי מוכר בנגב בשנה שעברה. כמו כן הוזמנו לשאת דברים ג'יהאד זראייר שבנו נהרג מירי כוחות צה"ל בשנת 2014, יובל רוט שאחיו נחטף ונרצח על ידי מחבלים מארגון חמאס בשנת 1993, מהא סלאח שאחיה נהרג מירי חיילי צה"ל בשנת 1997, ועדי צ'רנוברודה-כחלון שאיבדה את אביה בפיגוע במסעדת "מצה" בחיפה בשנת 2002.

2. ביום 20.3.2018 פנו העותרות למנהל האזרחי ביהודה ושומרון בבקשה להתיר ל-202 פלסטינים תושבי האזור להשתתף בטקס המשותף שיתקיים השנה וזמן מה לאחר מכן פנה מתאם פעולות הממשלה בשטחים לשר הביטחון והמליץ בפניו לקבלה. חרף המלצה זו החליט שר הביטחון שלא לאפשר לפלסטינים המוזמנים לטקס להיכנס לתחומי מדינת ישראל וביום 10.4.2018 נמסר לעותרות כי בקשתן נדחתה. סמוך לאחר מכן פרסם שר הביטחון ברשת החברתית twitter (להלן: טוויטר) את הדברים הבאים:

החלטתי לאסור כניסתם לישראל של... פלסטינים שהוזמנו ל"טקס משותף" ישראלי-פלסטיני, שיתקיים בערב יום הזיכרון. לא אתן ידי לחילול יום הזיכרון. זהו לא טקס זיכרון אלא מפגן של טעם רע וחוסר רגישות שפוגע במשפחות השכולות היקרות לנו מכל.

3. בעקבות כך פנו העותרות ביום 11.4.2018 למנהל מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה והודיעו לו כי בכוונתן להגיש עתירה נגד ההחלטה לדחות את בקשתן למתן היתרי הכניסה למוזמנים הפלסטינים. ביום שלמחרת, נענו העותרות על ידי המשנה ליועץ המשפטי למערכת הביטחון, עו"ד הילה ארליך, בזו הלשון:

1. ביום 21.3.2018 הגישו... תנועת לוחמים לשלום ופורום המשפחות השכולות למנהל האזרחי בקשה גורפת למתן היתרי כניסה לישראל עבור תושבים פלסטינים המבקשים להשתתף ב"טקס יום הזיכרון הישראלי הפלסטיני", אירוע שעתיד להתקיים בגן הוורדים, בתל אביב, בערב יום הזיכרון ה-17.4.2018.
2. בקשה זו נבחנה על ידי שר הביטחון והוא החליט, כעניין שבמדיניות, לדחותה ולסרב לכניסתם של הפלסטינים לישראל למטרה האמורה.
3. למדינה קיים שיקול דעת רחב בכל הקשור לקביעת קריטריונים וקבלת החלטות ביחס לכניסת אנשים לתחומה, ובמסגרת זו היא רשאית לשיקול שיקולים ציבוריים, מדיניים וביטחוניים.
4. בין היתר, קיומו של טקס זיכרון מסוג זה, השנוי במחלוקת, בלשון המעטה, ביום אבל וזיכרון לאומי, עלול לפגוע ברגשות הציבור בישראל בכלל וברגשותיהן של חלק ניכר מהמשפחות השכולות בפרט ואין, לדעת שר הביטחון, לקיימו ביום זה.
5. שר הביטחון סבור כי חובת המדינה להעדיף את מניעת הפגיעה ברגשות הציבור בישראל ובתוכו משפחות שכולות, אשר יראו בקיום הטקס כהתנהלות פוגענית וכזילות בכבוד הנופלים במערכות ישראל, ולא לאפשר לפלסטינים המבקשים להנציח את קרוביהם, בהם כאלה שנהרגו כתוצאה מפעילות טרור נגד מדינת ישראל, להשתתף בטקס מסוג זה.
6. הדבר נכון ביתר שאת שעה שניתן לקיים טקס מהסוג המבוקש מחוץ לגבולות ישראל ובאופן שלא יביא לפגיעה ברגשות הציבור הרחב.
7. נוכח עמדתו העקרונית של שר הביטחון בעניין... קיומו של הטקס האמור ביום הזיכרון, הרי שאין חובה וגם אין כל טעם בבדיקתם הפרטנית של הפונים לשם כניסה לישראל למטרה זו.

4. ימים אחדים לאחר שקיבל את ההחלטה המפורטת לעיל, ביקש שר הביטחון לשמוע את עמדת ועדת הקבע של המועצה הציבורית להנצחת החייל שבה חברים יו"ר ארגון יד לבנים, יו"ר ארגון אלמנות ויתומי צה"ל ונציגים נוספים של משפחות שכולות (להלן: ועדת הקבע) וזו המליצה בפניו שלא לאפשר לפלסטינים לקחת חלק בטקס המשותף, בציינה כי:

יום הזיכרון הוא חלק מהקונצנזוס הישראלי, אין בו פילוג פוליטי, אין בו ימין ושמאל. יש בו זיכרון ומתן כבוד לחללים שנפלו במערכות ישראל. בטקס המדובר יש משום מפגן פוליטי שאינו מתאים לרוחו של יום הזיכרון, ויש בו כדי לפגוע בזיכרון הנופלים וברגשותיהן של המשפחות השכולות והציבור בכללותו. (עמדת הוועדה צורפה כנספח מ/ש/2 לתגובת המדינה לעתירה).

טענות הצדדים

5. העותרות סבורות כי החלטתו של שר הביטחון שלא להיענות לבקשתן לאפשר לפלסטינים המוזמנים לטקס הזיכרון המשותף להיכנס לישראל היא החלטה בלתי סבירה בעליל המבוססת על שיקולים זרים. לטענתן, מהדברים שפרסם שר הביטחון בטוויטר ומתשובתה של עו"ד ארליך לפנייתם טרם הגשת העתירה עולה בבירור כי דחיית הבקשה לא נבעה משיקולים ענייניים אלא בשל עמדת שר הביטחון כי השתתפותם של פלסטינים בטקס המשותף מהווה "מפגן של טעם רע" הפוגע ברגשות הציבור. לעמדת העותרות שר הביטחון אינו מוסמך לשקול שיקולים מסוג זה בהחלטה הנוגעת למתן היתרי כניסה לישראל ולפיכך החלטתו ניתנה בחוסר סמכות. כמו כן סבורות העותרות כי החלטתו של שר הביטחון פוגעת באופן בלתי סביר ובלתי מידתי בחופש הביטוי של מארגני ומוזמני הטקס המשותף ובזכותם לציין את זכר יקיריהם כראות עיניהם. לטענת העותרות, הלכה היא כי פגיעה בזכויות יסוד בשם ההגנה על רגשות הציבור, תתאפשר רק במקרים חריגים ביותר ובהתקיים הסתברות קרובה לוודאי שמימוש הזכויות יביא לפגיעה אנושה ברגשות ואין זה המקרה בענייננו. העותרות מדגישות כי הטקס המשותף נועד לקדם דיאלוג, פיוס וקירוב לבבות בין יהודים ופלסטינים וכי על כן הצלחתו תלויה במידה רבה בכך שישתתפו בו פלסטינים וישראלים, זה לצד זה. מטעמים אלו כולם מבקשות העותרות להורות לשר הביטחון להתיר לפלסטינים שהוזמנו להגיע לטקס ולהשתתף בו ובלבד שאין מניעה ביטחונית לאפשר את כניסתם לארץ.

6. המשיבים טוענים מנגד כי נוכח העובדה שהעתירה דן מופנית נגד החלטה בבקשה למתן היתרי כניסה לישראל היה על העותרות להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים ולא לבית המשפט הגבוה לצדק. עם זאת, בפתח הדיון שהתקיים בעתירה הסכימו המשיבים, בהמלצתנו, שלא לעמוד על הטענה בדבר קיומו של סעד חלופי בהינתן סד הזמנים הקצר. מכל מקום, המשיבים סבורים כי גם לגופם של דברים אין להתערב בהחלטתו של שר הביטחון שלא להעניק היתרי כניסה לפלסטינים תושבי האזור שהוזמנו לטקס. לעמדתם, לשר הביטחון נתון שיקול דעת רחב להחליט למי

מתושבי האזור יותר להיכנס לישראל והוא רשאי להתחשב במסגרת החלטה כאמור במגוון רחב של נתונים ושיקולים, ובכלל זה באפשרות שמתן ההיתרים המבוקשים יהא בו כדי לפגוע ברגשות הציבור. לפיכך, סבורים המשיבים כי אין ממש בטענה לפיה החלטתו של שר הביטחון לדחות את בקשתן של העותרות למתן היתרים ניתנה בחוסר סמכות. עוד טוענים המשיבים כי למי שאינם אזרחי ישראל אין זכות קנויה להיכנס למדינה וכי מניעת כניסתם של פלסטינים לישראל לצרכי השתתפות בטקס המשותף לא תביא לביטולו. בנוסף על כך נטען כי אם מארגני הטקס מעוניינים לשתף בו גם פלסטינים הם יכולים לקיים אותו מעבר לקו הירוק או לעשות שימוש באמצעים טכנולוגיים שיאפשרו לפלסטינים להשתתף בו מרחוק. עוד טוענים המשיבים כי החלטתו של שר הביטחון אינה פוגעת בזכויות יסוד של מארגני הטקס או של המוזמנים אליו וגם אם יש בהחלטתו משום פגיעה בזכויות אין מדובר בפגיעה חמורה. מנגד, כך נטען, כניסתם של פלסטינים לישראל לצורך השתתפות בטקס המשותף הנערך בערב יום הזיכרון, תפגע קשות ברגשות הציבור בכללותו וברגשות המשפחות השכולות בפרט, כעולה מהעמדה שהביעה ועדת הקבע בפני שר הביטחון. לבסוף מדגישים המשיבים כי ביום הזיכרון יחול סגר על האזור וכי בתקופת הסגר מדיניות מתן ההיתרים מצומצמת ממילא למינימום ההכרחי לנוכח הרגישות הביטחונית המוגברת ביום זה וביום העצמאות. מטעמים אלו סבורים המשיבים כי החלטתו של שר הביטחון לדחות את בקשת העותרות למתן היתרי כניסה משקפת איזון ראוי בין הזכויות והאינטרסים המתנגשים במקרה דנן ועל כן אין מקום להתערב בה.

7. ביום 16.4.2018 התקיים דיון בעתירה במהלכו הסכימו הצדדים בשל סד הזמנים הקצר, כי העתירה תידון כאילו הוצא בה צו על תנאי. במהלך הדיון אף הוצע לצדדים להגיע להסדר מוסכם ולפיו תתאפשר הכניסה לנציגות מצומצמת מתוך קבוצת הפלסטינים שהוזמנו להשתתף בטקס, ובהם הפלסטינים המיועדים לשאת דברים במהלכו, וזאת ככל שאין מניעה ביטחונית או אחרת להתיר את כניסתם כאמור. המשיבים ביקשו שהות לבחון את ההצעה אך בסופו של דבר הודיעו כי ההצעה אינה מקובלת על שר הביטחון וזאת גם לאחר שנועץ בעניין זה עם היועץ המשפטי לממשלה. העותרות מצדן הביעו אף הן הסתייגות מן ההצעה ולפיכך אנו נדרשים להכריע בעתירה.

דיון והכרעה

8. סעיף 3ב(3) לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 (להלן: הוראת השעה), מורה כי למפקד האזור נתונה הסמכות להתיר כניסה של

פלסטינים תושבי האזור לישראל "למטרה זמנית". מפקד האזור פועל בהתאם להנחייתו של שר הביטחון, שהנו הדרג המדיני, ובמקרה דנן ציינו המשיבים בתגובתם כי "בשים לב לרגישות הטקט ולהד שערורר בשנים קודמות הוחלט על ידי ראש המנהל האזרחי ומתאם פעולות הממשלה בשטחים להיוועץ בשר הביטחון, אשר החליט כפי שהחליט" (פסקה 19 לתגובת המשיבים לעתירה). שיקול הדעת הנתון לשר הביטחון להחליט בדבר מתן היתרים לתושבי האזור שאינם אזרחי ישראל להיכנס אליה, הוא שיקול דעת רחב. בהפעילו את שיקול דעתו זה רשאי שר הביטחון להביא בחשבון מגוון של שיקולים ביטחוניים, מדיניים וציבוריים, ובכללם השיקול הנוגע לפגיעה אפשרית ברגשות הציבור כתוצאה ממתן היתרי כניסה לארץ כאמור (ראו והשוו: בג"ץ 495/12 עזאת נ' שר הביטחון, פסקה י"ז (24.9.2012); בג"ץ 9135/06 שאפי נ' אלוף פיקוד מרכז (23.11.2006)). אין לקבל, אפוא, את טענת העותרות כי החלטתו של שר הביטחון לדחות את בקשתן למתן היתרי כניסה ניתנה בחוסר סמכות. עם זאת, שיקול הדעת הרחב הנתון לשר הביטחון בכל הנוגע למתן היתרי כניסה לישראל אין משמעותו שיקול דעת בלתי מוגבל ועליו להפעיל את שיקול הדעת המסור לו בהקשר זה באופן סביר ובהתאם לאמות המידה ולכללי המשפט המנהלי הנוהגים עמנו.

9. האם החלטתו של שר הביטחון לדחות באופן גורף את בקשת העותרות למתן היתרי כניסה זמניים לפלסטינים לצורך השתתפות בטקס המשותף, תואמת את אמות המידה ואת כללי המשפט המנהלי הנוהגים עמנו?

אין חולק כי הוראת השעה ונהלי המשיבים מאפשרים מתן היתרי כניסה לפלסטינים המבקשים לקחת חלק בטקס המשותף. כמו כן אין חולק כי בשנים עברו אף ניתנו היתרים כאלה לצורך השתתפות בטקס המשותף. כך, בתשובה לשאלות שהפנינו אל המשיבים במהלך הדיון התברר כי בשנת 2016 התיר שר הביטחון דאז משה (בוגי) יעלון, עקרונית, את כניסתם של כ-140 פלסטינים לישראל לצורך השתתפות בטקס וכי לאחר בדיקות פרטניות אף התאפשרה באותה שנה כניסתם של 91 פלסטינים שהוזמנו. כמו כן אין חולק כי הדרג המקצועי במשרד הביטחון – מתאם פעולות הממשלה בשטחים – סבר כי גם השנה יש מקום להיענות לבקשת העותרות ולאפשר הגעת פלסטינים לטקס. במהלך הדיון ביקשנו לברר מה הטעם אשר בגינו החליט שר הביטחון לנקוט מדיניות שונה מזו אשר ננקטה על ידי המשיבים בעניין זה בשנים קודמות, אך שאלתנו זו נותרה ללא מענה.

וידוגש – הרשות רשאית, כמובן, לשנות ממדיניות שהייתה נקוטה על ידה ולא אחת אכן נעשה שינוי כזה מקום שבו חל שינוי פרסונאלי באשר לזהותו של נושא

המשרה (ראו: דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך א 382-385 (2010)). אך בעשותה כן ובייחוד אם נוצרה לאורך השנים מציאות מסוימת בהינתן המדיניות הקודמת, עליה ליתן טעמים לשינוי שעליו החליטה תוך מתן הדעת למציאות שיצרה (ראו: בג"ץ 5342/12 לוי נ' משרד הפנים, פסקה 15 (6.12.2015); בג"ץ 5240/96 ג'ועמיס נ' שר הפנים, פ"ד נא(1) 289, 296-298 (1997)).

10. בחנו את עמדתו של שר הביטחון במקרה דנן ואת הטעמים שציין לביסוס החלטתו והגענו אל המסקנה כי ההחלטה אינה מביאה בחשבון כלל את המציאות שנוצרה לאורך השנים לעניין מתן היתרי כניסה לישראל לצורך השתתפות בטקס המשותף ואת הציפיות הלגיטימיות שנוצרו מטבע הדברים אצל מארגני הטקס המשותף בעקבות המדיניות הקודמת. כמו כן, מצאנו כי משיקול הדעת שהפעיל שר הביטחון נפקד לחלוטין מקומם של השיקולים הנוגעים לרגשותיהן של המשפחות השכולות המבקשות לקיים את הטקס במתכונת המתוכננת המשותפת לישראלים ולפלסטינים. עוד נפקד משיקוליו של שר הביטחון מקומן של רגשות אותו החלק בציבור הישראלי התומך בקיומו של הטקס ומזדהה עם תכניו ועם מטרותיו.

מסקנה זו באשר לשיקולים שאותם בחר שר הביטחון שלא להביא כלל בחשבון, עולה בבירור מן העמדה שהביע לביסוס החלטתו בקבעו כי מדובר ב"מפגן של טעם רע וחוסר רגישות". עמדתו זו של שר הביטחון שמה את כל כובד המשקל על רגשותיהם של המשפחות השכולות ושל הציבור אשר הטקס המשותף יש בו כדי לפגוע ברגשותיהם, תוך התעלמות מוחלטת מן הפגיעה ברגשות המשפחות השכולות והציבור המבקשים לקיימו במתכונת שבו התקיים לאורך השנים עד כה. משכך החלטת השר לוקה בחוסר איזון ממשי ובחוסר סבירות במידה המצדיקה את התערבותנו.

המשנה ליועץ המשפטי למערכת הביטחון והמשיבים בתגובתם לעתירה טענו כי "מתן זכות כניסה לפלסטינים, שחלקם משותף בטקס על רקע קרבת משפחה לתושבים פלסטינים אשר נהרגו כתוצאה מפעילויות טרור נגד מדינת ישראל, חותר תחת מטרות המיוחדת והמאחדת של יום זה ופוגע באופיו הממלכתי" (ר' סעיף 3 לעיל וסעיף 25 לתגובת המשיבים). טעם זה צוין, למעשה, כאחד הנימוקים המרכזיים העומדים בבסיס עמדתו של שר הביטחון. ואולם, במענה להבהרות שנתבקשו על ידינו בהקשר זה במהלך הדיון ואשר נועדו לבחון את התשתית העובדתית המבססת אמירות אלו, הגישו המשיבים אתמול בשעות הערב הודעה מעדכנת ובה ציינו:

”בשלב זה אין בידי המשיבים מידע לפיו חלק מהתושבים הפלסטיניים שביקשו להשתתף בכנס הם בני משפחה של תושבים פלסטיניים שנהרגו כתוצאה מפעילות טרור נגד מדינת ישראל. המשיבים מתנצלים על חוסר הדיוק שנפל בעניין זה, בשים לב ללוח הזמנים הדחוק שבו נכתבה התשובה לפניית העותרים ותגובת המשיבים לעתירה... בשלב זה אין בידי המשיבים מידע אשר קושר בין האנשים שסיפוריהם מופיעים באתר המרשתת של העותרת 1 לבין התושבים הפלסטיניים שמבקשים להגיע לטקס אך גם אין מידע הפוך בנדון” (סעיף 4 להודעה המעדכנת).

11. אכן, אין להקל ראש ברגשותיהן של משפחות שכולות הנפגעות מהשתתפותם של פלסטינים בטקס זיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות איבה. אך מן האמור לעיל עולה כי ייתכן ששר הביטחון העריך ביתר את עוצמת הפגיעה ברגשותיהן בשל ההנחה שהתבררה כשגויה ולפיה אמורים להשתתף בטקס המשותף פלסטינים “על רקע קרבת משפחה לתושבים פלסטינים אשר נהרגו כתוצאה מפעילויות טרור נגד מדינת ישראל”. הנחה זו לאחר שנבחנה כנדרש התבררה כבלתי מבוססת ומוטב היה שתיבדק בטרם נטענה.

עוד יש לזכור – הטקס המשותף שמארגנות העותרות הוא טקס פרטי המתקיים בנפרד מטקסים ממלכתיים רבים הנערכים ברחבי הארץ לזכר חללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה. משתתפי הטקס ומארגניו אינם כופים על איש להשתתף בו וכל רצונם הוא לכבד את זכר יקיריהם בדרכם ועל פי השקפת עולמם, כמי שמאמינים ש“על שני הצדדים מוטלת החובה לפעול לטיוט מעגל הדמים והשכול, לקחת אחריות לגורלם ולפתור את הסכסוך בדרכי שלום בכדי למנוע קורבנות נוספים” (ע/1). נקל להיווכח כי מדובר בהשקפת עולם פייסנית ובלתי מתריסה, גם אם שנויה במחלוקת, ובנסיבות אלו כולן דומה כי ראוי היה להביא גם את רגשותיהם של הדוגלים בה בחשבון לצורך קיום הטקס המשותף במתכונת המתוכננת.

בע”ב 2/84 ניימן נ’ יושב ראש ועדת הבחירות המרכזית לכנסת האחת-עשרה, פ”ד לט(2) 225, 295 (1985) עמד המשנה לנשיא דאז השופט מ’ אלון על הברכה השורה בריבוי דעות ועל החשיבות לאפשר לכל אדם את החופש לבחור את דרכו מתוך הכרה כי זהו מרכיב חיוני ומרכזי שעליו מיוסדת חברה דמוקרטית, וכך אמר:

”ריבוי דעות זה אין בו משום תופעה שלילית או פגם... ולא זו בלבד, אלא שיש בריבוי הדעות והגישות כדי יצירתה של הרמוניה, של אחדות מתוך השוני... ריבוי

הדעות הוא חלק מהותי ומבורך בכלל חייה של חברה מתוקנת".

12. מטעמים אלו כולם החלטנו לעשות את הצו על תנאי למוחלט ולהורות לשר הביטחון לאפשר מתן היתרי כניסה ייעודיים לישראל לצורך השתתפות בטקס המשותף ל-90 פלסטינים – בדומה לכמות ההיתרים שהתאפשרה בשנת 2016 – ובלבד שלאחר בדיקה פרטנית מתאימה יימצא כי אין לכך מניעה ביטחונית או אחרת.

אין צו להוצאות.

ניתן היום, ב' באייר התשע"ח (17.4.2018).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ה נ ש י א ה